

Nss uvážil o stížnosti takto:

Žal. úřad tím, že prohlásil, aby se st-lem o jeho žádosti za opatření jiného místa více jednáno nebylo, zamítl tento požadavek st-lův t. j. opatření jiného místa a to z důvodu, poněvadž se st-l písemně zavázal, že se spokojí s odbytným 7000 Kč. Naproti tomu namítá stížnost, že úřad odepřel st-li nárok na zaopatřovací požitky z důvodu, že není trvalým zaměstnancem.

Než úřad neodepřel st-li zaopatřovacích požitků vůbec, tím méně pak učinil tak z důvodu, který udává stížnost.

Úřad zajisté poskytl st-li zaopatření a učinil tak ve formě odbytného se zřetelem na úmluvu se st-lem uzavřenou. Z toho patrno, že stížnost podkládá rozhodnutí skutkový základ jiný, než na jakém toto skutečně spočívá a brojí proti němu námitkami, jež směřují vesměs jen proti skutkového a právního základu, na němž nař. rozhodnutí jest vybudováno, kovou podstatu nař. rozhodnutí beze vší výtky.

Jdou tedy námitky stížnosti vesměs mimo, neboť nepostihují skutkového a právního základu, na němž nař. rozhodnutí jest vybudováno, a proto bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 1939.

Administrativní řízení. — Řízení před nejv. spr. soudem: Rozhoduje-li úřad jako revisní instance ve věci, v níž je pořad instační již vyčerpán, jest rozhodnutí jeho nezákonné. Ke skutečnosti té přihlíží nss z moci úřední.

(Nález ze dne 6. února 1923 č. 2137.)

Věc: Josef U. v D. jako správce majetku Albrechta H. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska v Bratislavě stran trestu pro opožděné podání soupisu pozemkového majetku.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Rozsudkem z — uznal služnovský úřad v Bánovcích Albrechta H. resp. jeho zástupce Josefa U. vinným přestupku § 9 vlád. nař. ze dne 9. ledna 1920 č. 61 Sb., jehož se dopustil tím, že nepředložil stpú-u ve lhůtě tímto nařízením stanovené soupis pozemkového majetku, a odsoudil jej pro tento přestupek k pokutě 5.000 K, v případě nedobytnosti k třídnímu uzavření na vlastní útraty.

Z rozsudku prvé stolice podal Josef U. za Albrechta H. odvolání, o němž rozhodl županský úřad v Trenčíně rozsudkem z —, kterým potvrdil rozsudek prvé stolice ohledně viny i důvodů, snížil však uloženou peněžitou pokutu na částku 1.000 Kč, zároveň pak vyslovil, že proti jeho rozsudku není dalšího odvolání.

Na to podal Josef U. žádost o revisi na základě § 3 zák. čl. XX z r. 1901 k ministrovi pro Slov., jenž výnosem z — odmítl tuto stížnost jako bezdůvodnou, poněvadž dle § 5 bodu 6 a § 10 vl. nař. skončila lhůta k podání soupisu zabraného majetku pro vlastníka statků majících výměru přes 869.6 ha dnem 20. května 1920, během kteréž lhůty byl odsouzený

povinen potřebné tiskopisy si zaopatřiti a soupis podati. Dle spisů však požádal odsouzený o zaslání tiskopisů teprve dne 9. října 1920.

Proti tomuto rozhodnutí podává Josef U. jako správce majetku Albrechta H. stížnost, o níž soud uvážil takto:

Dle § 9 vl. nař. ze dne 9. ledna 1920 č. 61 Sb. jest pořad instanční v příčině trestních nálezů vydaných pro nepřihlášení pozemkového majetku omezen v tom směru, že z rozhodnutí druhé stolice není dalšího opravného prostředku. Dle toho bylo již rozhodnutí županského úřadu konečným výrokem, jímž byl vyčerpán pořad instancí úřadů správních povoláných k rozhodování v této věci, a to do té míry, že neměla místa ani revisní žádost dle § 3 zák. čl. XX z r. 1901, nýbrž jediné stížnost k nss-u.

Závěr ten plyne i ze samého zák. čl. XX. z r. 1901, neboť dle § 12 tohoto zákona okolnost, že z rozhodnutí jest dle zákona ze dne 2. listopadu 1918 č. 3 Sb. přípustna v zákonné lhůtě stížnost k nss-u, vylučuje možnost domáhati se nápravy žádostí revisní.

Podal-li st-l přes to revisní žádost, měl žal. úřad se zřetelem na svrchu uvedeně vývody žádost tu odmítnouti jako nepřípustnou.

Úřad však tak neučinil, nýbrž podrobil žádost st-lovu prozkoumání ve věci samé, a shledav, že není zákonných důvodů pro zrušení rozhodnutí druhé stolice a nařízení nového řízení, zamítl žádost jako bezdůvodnou.

Tím vybočil úřad zřejmě z mezí svého oprávnění, neboť rozhodoval jako revisní instance ve věci, v níž rozhodovati příslušným nebyl.

Dopustil se tím nezákonnosti, k níž soud musil přihlídnouti z povinnosti úřední, a musil proto nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 1940.

Administrativní řízení (Slovensko): * I. Předpisy uherského práva o nezapočtení dnů poštovní dopravy do lhůt neplatí, nejde-li o opravný prostředek. — II. V oboru správního práva na území práva uherského lhůty určené podle týdnů nebo měsíců končí uplynutím dne odpovídajícího svým jménem nebo číslem dnu počátečnímu. — III. Nové rozhodnutí či pouhé odvolání na dřívější pravoplatné rozhodnutí. — IV. Vadné jest rozhodnutí úřadu, kterým byla zamítnuta žádost strany z důvodu, že bylo o ní již konečně rozhodnuto dřívějším rozhodnutím, ač v pravdě strana takovou žádost dříve nepodala a tedy o ní také rozhodováno nebylo.

(Nález ze dne 7. února 1923 č. 763.)

Věc: Vdova Františka Cz. a další stěžovatelé proti finančnímu ředitelství v Košicích o výměnu neokolkovaných bankovek.

Výrok: 1. Stížnost Imre U. — — zamítají se jako nepřípustné.

2. Ke stížnostem Ödöna D. — — — zrušují se naříkaná rozhodnutí pro vadnost řízení.

3. Ke stížnostem ostatních zrušují se naříkaná rozhodnutí z — pro nezákonnost.